

Атанас Далчев

Вратите

Вратите, пътните врати
на старите прогнили къщи
вий ги познавате, нали,
от толкоз минали години;
те с шум закрехнати назад,
когато вечер се завръщате,
ви сторват път и сякаш казват:
– Минете, моля господине!

Те имат странни гласове
и в делник, и в неделя – всекога,
от сутрин чак до вечерта
те пеят със уста раззината,
когато ги отваряте
и ги затваряте полека:
о, тези гласове и песни,
познати още от детинство!

Вратите, мокрени от дъжд,
изгнили от вода и зима,
гризат ги червеи безброй
и ги оглождват ветровете;
вратите с хиляди резби –
цветя и знакове без име –
със гвоздеи, халки и скоби,
с ръждата като кръв по тях.

А снощи с всичата си мощ
развързаната буря в мрака
ги блъсна като стенолом
и се разпериха вратите,
и цяла нощ до сутринта
безспир се удряха и тракаха
като криле на черна птица,
ранена смъртно в мрачините.

Вратите, вашите врати
напразно вие ги заключвате.
Вий няма никога, уви,
да бъдете зад тях спокойни.
Когато вслушва се нощта

и вият сепнатите кучета,
не могат те да ви запазят
от Нея – вечната разбойница.

1925 г.

КРАЙ

© 1925 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12094>]